

Чому Міла завжди така досконала?

Ана дізнається про свою цінність

Люсі Стівенсон Юелл
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася в Канаді.

“Мамо, ти вже знаєш?” — спитала Міла, старша сестра Ани. Вона тримала свій шкільний табель. “У мене по всіх предметах — “відмінно!”

Ана закотила очі. Чому Міла завжди така досконала?

“Це прекрасно! — сказала мама. — Я тобою пишаюся”. Вона звернулася до Ани: “А як твої оцінки?”

Ана дала мамі свій табель. “Нормально”, — сказала Ана, потупивши погляд. Ана намагалася старанно навчатися. Але її оцінки не були такими ідеальними, як у Міли.

“Я пишаюся і тобою також”, — сказала мама. Вона обняла Ану.

Вона просто так каже, щоб я почувалася краще, — подумала Ана. Міла завжди була розумнішою за неї.

Але Міла була кращою за Ану не лише в школі. Вона була кращою в усьому. У неї було більше друзів. У неї було красивіше волосся. Вона була кращою в спорті. Усі любили Мілу.

Батьки Ани намагалися допомагати їй.

“Ти дуже важлива, Ано”, — казав тато.

“Ти красива і розумна”, — казала мама.

Але Ана не почувалася важливою, красивою чи розумною. В порівнянні з Мілою.

Одного разу Ана і Міла грали в настільну гру. “Здається, ти знову перемогла”, — розпачливо сказала Ана.

“Хочеш пограти в щось інше?” — запитала Міла.

“Можемо піти на вулицю. Впевнена, ти переможеш мене у футболі!”

“Ні!” — огризнулася Ана. “Я втомилася програвати, і я втомилася від того, що ти завжди краща за мене”. Їй здалося, що всередині неї кипить гаряча вода.

Міла широко розкрила очі. “Мені шкода...”

Ана відвернулася і побігла до своєї кімнати, перш ніж Міла могла закінчити. “Мені ніколи не бути такою досконалою, як ти!” — сказала вона, грюкнувши дверима.

Ана лежала на ліжку обличчям у подушку. Вона була дуже зла!

Вона глибоко дихала. Заспокоївшись, Ана стала навколішки, щоб помолитися. “Дорогий Небесний Батьку, — сказала вона, — будь ласка, допоможи мені. Я завжди заздрю Мілі”. Її голос став тихішим. “Я відчуваю, що ніколи не буду достатньо хорошою. Ти дійсно любиш мене?”

Тепле почуття сповнило Ану з голови до ніг. Потім до неї прийшла одна думка. Небесний Батько любить людей, тому що вони — Його діти. Не тому, що вони найкращі. Можливо, Ані не потрібно було бути кращою за когось іншого, щоб її любили. Її вже любили.

Ана залишалася навколішках. Їй не хотілося відпускати це приємне відчуття. Небесний Батько дійсно любить її — дуже сильно.

Невдовзі в двері хтось постукав. Це була мама. Вона сіла на ліжку поруч з Аною. “Здається, хтось тут засмучений”.

Ана кивнула. “Так. Але зараз мені краще. Я знаю, що мені не слід було сердитися на Мілу за гарні оцінки або що вона виграла. І я помолилася. Це дуже допомогло”.

Мама обійняла її за плечі. “Як ти почувалася, коли молилася?”

“Добре, — сказала Ана. — Я відчула, що я дійсно важлива для Небесного Батька”.

Мама міцніше обійняла Ану. “Ти завжди була дуже важливою — для Небесного Батька і для нас. Але я рада, що тепер і ти це знаєш”.

“Я також. Піду скажу Мілі, щоб вибачила мене за те, що я накричала на неї”. Ана усміхнулася. “І питаю, чи хоче вона пограти у футбол!”